

Goldstein Imre
Ígéretföldi almanach

Január

már most
kezdjük el
a friss-ropogós
naptár miatt
harapdálni
e mit sem sejtő
éretlen új év
nyers peremét
inkább folytassuk
Kedves
amit már elkezdtünk
a vendégek elmentek
az esők megjöttek
meleg dunnánk alatt
dúdoljuk dalunkat és
tegyünk úgy mintha
uralnánk a helyzetet
még a téli napok
maguktól peregnek

Február

kisebkek és
komorabbak lettünk
mint a vastagon
ránktekeredő korai
árnyakkal teli
nedves napok
mindennapi sarunkat taposva
gyanítjuk hogy az
év nagy eseményeit
most tervezik
amíg mi
hőkereső testek
egymásra hullunk
majd mély még tán
reményteljes álomba
is zuhanunk
bízva a villámlásban
hogy az a kinti
égzengés
nem ágyúkból ered

Március

az esők behajtották
évi jussukat
a meredek parton
a római romok
egy újabb tömbjét
küldve újabb halálba
a tenger színe alá

a parttól beljebb
a babiloni szőlőprés
maradványai még
biztonságban vannak
és lesznek is még
jó néhány tavaszon át

délben legurulunk
a homokbuckákon
bátran mutogatjuk magunkat
hatalmas Samasnak
reméljük jó pózban
az örökkévalóság előtt

Április

*mint két vetélkedő-
istenek-hajította néma hurrikán
zúdulunk egymásra
sáskajárású karokkal lázas
orcákból kilőtt nyűzsgő ajakkal*

*mint tenger-igézte
eszélős teknőcök
kétélűen mossuk el
összes partjainkat*

*mint elvarázsolt vízi kaméleonok
szivárvány örvényeket kavarnak fel
itt szavak nem maradnak élve és
minden védett sziget elsüllyed*

*mint meghibbant leviatánok
hullámzunk dagadunk
bekapjuk lenyeljük a tengert
véres barázdákat vájunk
a meglepett iszapba
belevegylünk az
éden-előtti agyagba így
hanyattfekve várjuk
teremtésünket*

Május

*hadd hogy a májusi sugarak
kihámozzanak téli burkodból
büszkén hivalkodj halovány húsoddal Kedves
még mindig te vagy az
mit neked az a kis súlytöbblet
meg a lekopott arcszín gyere
kóboroljunk a mezőkön át
most fitogtatjuk haluc-álom zöldjüket
azián túrjuk meztélláb a tengerparti homokot
incselkedve a fel-felrobanó babokkal
talán az időn*

*elcsúpjuk a tavaszt
amint
nyárba szökken*

*és rábukkanunk
nászuk
szivárvány
résébe akadva*

a titkos útmutatóra

*Hogyan Kell Átkelni
Egyik Évadból*

A Másikba

Június

*bányjunk fittyet a szeszélyes földrajznak
amely egyazon hónapban
egyik földrészen nászba
a másikon meg
fegyverbe szólít*

a háborúk helybeli hónapjában

*Szerelmem a
békéért esedezünk
és csak az ágyban
szálljunk harcba
delejes varázslat
ősi ritmusára
magunkkal sodorva az egész törzset
ahogy valaha csináltuk
mint a tengerentúli hatvanas évek
gyermekai akiből ő szeszélyes földrajz
ezen a közelkeleti parton lettek szülők*

*hát így Szerelmem
most júniusban
a növekvő holdsarló
és felhőtlen ég alatt
nincs mást mit tennünk
szeret kezünk*

Július

Rák-i hőségben
szenderegtem a gyepen
elveszett énjeimet
kergető álmok
könnyű leple alatt
mikor felvertél hűvös
nagymosás zajokkal

igen terítsd ki Kedves öregedő farmeromat
hadd lássam
Amerika higuló kék vérét
amint még mindig ömlik a halhatatlan
Levi's eredeti kétszövűjéből
de ne csavarod ki Kedves
hadd csordogáljanak az emlékek
finoman a lassú
ingadozó cseppekkel
mielőtt hipnotizáló
huppanásokkal belesimulnának
örökre a szikkadt
ígéreti rögökbe

Augusztus

jó sűrűre
ködösítettük
az augusztusi levegőt
gőzölgő rúzs-krém-púder-
és más vegyes szagokkal

a homálypettyeivel pibegő
tükör befogad
úgy ahogy vagyunk egymásba
gyúrt nyáladzón szendergő
combsúlyos ölelésben

de a falióra
nem szövetkezik
elfogyó nyarokról ketyeg
buzdít hogy tároljunk
valamit a száraz évtizedekre

és balgán már mozdulunk is
vak bimbókkal sajgó tagokkal
merülünk újra meg újra
morajlunk mélyebben nyújtott csapásokkal
lehetetlen partok felé

Szeptember

nekünk már nincs kivel szaporítani
a szeptemberi subickolt aranyosan
búzódózó bordát mely most
ostromolja a kitárt iskolakaput
nincs jószagú szűz könyvhalmaz
ragasztó és makulátlan illatos radír
itt már senki nem díszít címkét
visszafojtott lélegzettel
a gondosan bekötött füzeteken
csak mi ketten vagyunk Kedvesem
meg a kávé a néma konyhában
szótlanul szövögetve szárnypróbálgató
fiókáink elképzeltetetlen reptét
gyere terítsük ki
egyenruhájukat száradni
aztán légyott a hálóban

Október

derekad
vagy kiszélesedett
még nem néztem oda
vagy csak a rézsutos
zsályn átšűrt gyenge
októberi sugarak
festik skurcban
tomporod lapockád
még most is úgy hömpölyögsz
mint láthatatlan bálnákat
ringató őstenger
még itt borgonyzunk
bölc combok
és nem-visszaadható
ráncok között
még mindig itt
lesben a jól ismert vadra
még mindig próbáljuk
tandemre tágítani
az egyre szabott nirvánát
körbenyúlok hogy
medúza melled hintáztatva
elrejtsem kezem magam elől

November

a változó szelektől
óvakodj Kedves
hol a tengerről fújnak
hol a magas szirtekről
s mikor legkevésbé várod
(csillapító hosszú szélesend után)
a gyermekévek
távolodó bérceiről
én leszek majd a te meleg
Kis Herceg sálad
színpompás uszályod
pehely-puhán libegve utánad
a dermesztő szélrohamban
hazaérve kibontakozom
és megállítom az időt
hogy folytassam topográfiád
tanulmányozását
s miközben leolvasztjuk
a felesleges éveket
fehérizzó bőrünk
tartja távol
a tolakodó
párás ablakokat

December

lemondóan
tisztelteljesen
vallom be Kedves
lehet hogy nem tudom megírni
a néked kijáró
szerelmes verseket
de talán
ma délután
minden ok nélkül
csizmámmal együtt végre
lehúzom lábamról
Dachaut és Treblinkát
átvágok a konyhán
ajkunk összeér
s nem érzed leheletemen
a krematórium bűzét
kérlek maradj töltsd velem
ami még hátravan
ígérem megpróbálok csak
a jelenben lenni jelen
a múlttól majd három nyelven
hallgatok s csak ujjaid hagyom
hogy fürkészzék lehunyt szemem